

Ze současného života SČVP

Zájezd na Volyň s mimořádným slavnostním programem

(výročí 100 let od slavné bitvy u Zborova, které se účastnili i volyňští Češi a odhalení pomníku v Českém Boratíně čs. legionářům)

ve dnech 28. června až 5. července (8 dní)

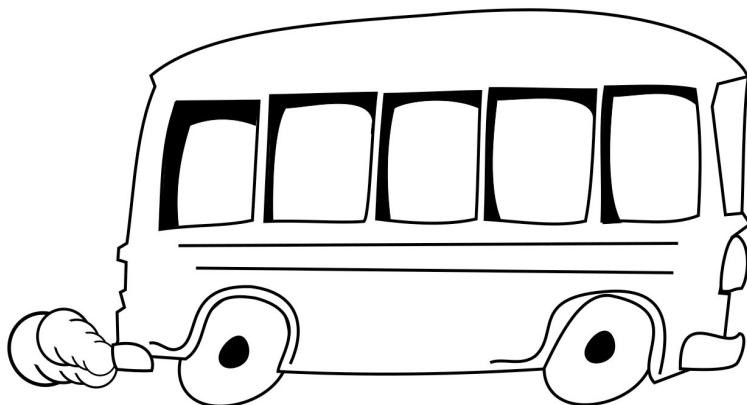
28. června: Odjezd v ranních hodinách z LITOMĚŘIC, se zastávkami v PRAZE, BRNĚ, VYŠKOVĚ a OLOMOUCI. Cestou návštěva volyňského skanzenu „Špakov“ u Kopřivnice. Následuje přejezd do Polska, ubytování v blízkosti Krakova, možná večerní procházka města a nocleh.

29. června: Přejezd na Ukrajinu, cílové město Luck (Volyňská oblast), ubytování na dvě noci. Možnost vlastního programu (návštěva blízkých bývalých českých vesnic, nebo návštěva luckého hradu v centru města, setkání s krajanským spolkem, nákupy apod.). Úvodní večer v pivovaru Zeman v Lucku (v jednání).

30. června: Dopoledne návštěva a krátká pieta v bývalém Českém Malíně, vypáleném nacisty 13. července 1943. Odpoledne se předpokládá odhalení pomníku čs. legionářům (asi deset z padesáti padlých

jsou vol. Češi) v Českém Boratíně. Po odhalení následuje slavnostní pozdní oběd.

1. července: Přejezd do Tarnopole (ve 14.30 hod. slavnostní otevření „Českého domu“, výstava Zborov, konference Zborov – případně volný program). Zde se setkáme s vládní delegací. Společenský večer. Nocleh v Tarnopoli.

2. července: Dopoledne zahájení výstavy Zborov v tarnopilem muzeu a přesun na zborovské bojiště, možnost prohlídky bojiště (Cecová – dnes Kalynivka). Ve 12 hod. proběhne slavnostní odhalení rekonstruovaného památníku a pietní akt. Odjezd do Rovna. Ubytování a nocleh.

3. července: Volný den, možnost návštěvy okolních bývalých českých vesnic, nebo nákupy (případně pivnice, kde vaří pivo český sládek). Položení věnce u pomníku padlých volyňských Čechů v Rovně. Nocleh opět v Rovně.

4. července: Odjezd do Lvova, prohlídka města – památka UNESCO, případně

volno a nocleh.

5. července: Ráno odjezd do ČR, příjezd přes Olomouc, Brno a Prahu.

Předběžná cena 7 500–8 000 Kč (podle naplnění autobusu). V ceně je doprava autobusem, 7x ubytování, 7x snídaně, slavnostní večer v pivovaru Zeman, oběd v Boratíně, případně další večere – vše je zatím v jednání. Program se ještě částečně může změnit, ale hlavní destinace zůstávají.

Ceny na Ukrajině jsou pro nás poměrně příznivé, například jídlo pořídíte jako u nás (ve velkých městech), nebo dokonce levněji, ovšem bezkonkurenční je cena vodky!

Doporučené kapesné asi 3 000 Kč, záleží na tom, jak moc chcete nakupovat (vodku, pohanku, cigarety, kečup, sušené rybičky atd.), nebo jak moc rádi pijete pivo a jíte ukrajinské jídlo. Pokud chcete navštívit bývalou českou vesnici, taxikář si vezme v průměru za půl dne 400 Kč (někdy i méně).

Předběžně se tedy prosím, co nejdříve hlase a rezervujte si místo na emailu dagmar.manhalova@seznam.cz. Předpokládáme velký zájem.

Zálohu 3 000 Kč uhradte do 30. dubna na účet č.: 187 715 371/0300.

Tento termín zájezdu **RESPEKTUJE USNESENÍ PŘEDSEDNICTVA SDRUŽENÍ.**

Na všechny účastníky se těší Dagmar Martínková

Vzpomínky na Volyň

Vzpomínání pana Valouška

Narodil jsem se 6. 11. 1924 na Ukrajině, bývalém Polsku, obci Teremno, osadě Sapalazovka. Osada se nacházela asi jeden kilometr od prvních předměstských domků města Lucka a hlavní silnice od západu na východ k bývalým Sovětským hranicím. Bylo nás pět sourozenců, dvě dívky a tři chlapci. Vlastnili jsme chalupu

a menší pozemek s ovocnou zahradou. Po ukončení Polské základní školy u nás ve vsi, jsem nastoupil do České matice školské v Lucku. Českou školu v Lucku jsem ukončil v roce 1938, v době kdy se v Evropě začalo schylovat k válečnému konfliktu.

V Evropě začala složitá a napjatá mezinárodní situace, začalo oklešťování Československé republiky, účastnili se toho tři sousedi Československa, Německo, Maďarsko a Polsko. Nadešel nešťastný den 1. září 1939. Hitler přepadl Polsko. Po dohodě se Sovětským svazem se o něj podělili. Západní území zabrali Němci

a východní oblasti se západní Ukrajinou si přivlastnili Sověti. Řeka Bug byla navržena za státní hranici. 17. září se na silnici od Rovna objevily první sovětské vojenské útvary a policie. Narychlo byly ustaveny nadřízené a místní orgány a policie. Začalo zatýkání polské šlechty, vysokých armádních příslušníků a všech majitelů továren a výrobních podniků. To se týkalo ukrajinských osob podezřelých ze styku s Benderovci. Podobná situace nastala na venkově při kolektivizaci zemědělství. Byla vyhlášena pracovní povinnost, kdo nepracoval, byl příživník a hrozil mu (pokračování na další straně)

(pokračování z předchozí strany)

trest. Otec nastoupil na dráhu a mně se naskytl zaměstnání ve městě na kontrolním úřadě v kanceláři jako pomocná pracovní síla. V chalupě už jsme byli tři zaměstnaní, a tak vznikla naděje na zlepšení životní úrovně v naší početné rodině.

Bohužel nám zbyla jen ta naděje, platy byly takové, že nestačily ani na nákup základních potravin. Nebylo ani co nakoupit, potravinářské obchody byly většinou prázdné, a u obchodu stály ve dne v noci fronty na zboží. Měli jsme výhodu, že jsme nebyli odkázáni jen na obchod. Zahradu nás zásobila bramborami, veškerou zeleninou a ovocem. Na dvoře byla drůbež a ve stáji dobrá dojnice. To všechno nám umožňovalo snadnější přežití té nepříznivé doby. Při všech problémech a strastech se čas nezastavil. Ještě jsme si pořádně neosvojili nový režim a už se začali mezi lidmi šířit znepokojivé zprávy o blížícím se nebezpečí, tentokrát to mělo být mnohem horší než před dvěma lety, při přepadení Polska. Ani jsme se nenadáli a předpověď, o které se mluvilo, se splnila.

Bylo přede žněmi, neděle 22. června 1941. Začalo to opět po rozednění – děsivé kvílení poplachových sirén ve městě. Zanedlouho byl slyšet silný hukot mnoha letadel, rychle jsme pospíchali do zděného sklepa na dvoře. Po chvíli to začalo, i ve sklepě jsme slyšeli jekot padajících pum. Exploze a tlakové vlny otřásaly sklepem, chvílemi jsme měli dojem, že pumy dopadají na osadu. Ve městě v kasárnách nastal po náletu velký zmatek a panika. Dezorientovaná armáda ve zmatku opouštěla kasárna, zanechali tam veškerou techniku, včetně tanků a děl, množství ručních zbraní a munice. Polními cestami, po polích i mezích skupiny i jednotlivci armádních příslušníků a židovského obyvatelstva, staří i děti, všechno prchalo na východ. Druhého dne se objevila na silnici od západu menší sovětská pěší jednotka o síle asi jedné roty a s jediným tankem. Odbočili ze silnice a polní cestou postupovali k východu. Asi kilometr za osadou zůstali stát, rozmístili se v neposečeném obilí a začali se zakopávat. Měli jsme obavy, že až se objeví Němci a dojde ke střetu, může to s námi špatně dopadnout. Rozhodli jsme se připravit si kryt v betonovém průtahovém kanále pod vysokým železničním náspem, nanosili jsme si tam slámu a deky a s napětím očekávali, co přinesou příští dny. Asi třetího dne ráno po rozednění jsme zaslechli od Lucka střelbu z ručních zbraní a výbuchy granátů. Poberali jsme

to nejnutnější a spěchali do krytu, bylo nás tam asi patnáct osob s dětmi. Kolem desáté hodiny se přiblížila německá pěší družstva, zahájila palbu do sovětských obránců. Němci zahájili i dělostřeleckou palbu, Sověti palbu opětovali a nad námi a v kanále nebylo slova slyšet, detonace a tlakové vlny otřásaly kanálem. Německé pěší družstvo se potřebovalo kanálem přemístit na druhou stranu tratě, vyhnali nás ven do toho neštěstí, museli jsme se skrýt za tratí do vyhloubené škarpy.

Sověti museli ustoupit, zanechali tam dva padlé a porouchaný tank. Fronta postupovala rychle k východu a my jsme se odpoledne navrátili do svých chalup a byli jsme rádi, že jsme to všechno ve zdraví přežili. Teprve třetího dne začaly proudit dnem i nocí po silnici od západu hlavní útvary německé armády a my jsme měli zakrátko poznat, jak Němci dovevou zacházet se židovským obyvatelstvem a sovětskými zajatci. Nahnali jich několik set u Lucka do oplocené ohrady a nechali je tam bez jídla a pití tak dlouho, až z nich zbyly jen lidské trosky, a mnoho jich tam zahynulo, dozor nad nimi měla narychlo zmobilizovaná „Ukrajinská policie“, ti byli horší než Němci.

Po několika dnech od zklidnění situace jsme s otcem nastoupili do práce na dráhu. Otec k vedoucímu úseku do dílny jako údržbář náradí, mě zařadili do party na údržbu traťového svršku. V partě jsem byl jediný Čech mezi Poláky, byli to většinou ti, co utekli do města před Banderovci. Ti začali po příchodu Němců s vyvražďováním polského a židovského obyvatelstva. Práce na dráze byla různého druhu, také jsme asi dva měsíce ručně vykládali v Kivercích na hlavním nádraží z vagonů uhlí pro lokomotivy. Měli jsme normu 10 tun na osobu, malý vagon na jednoho, velký na dva. Byla to velká dřina, nad námi stál Němec, a dokud nebyly vagony prázdné, nepustil nás domů. Do Kiverce jsme dojížděli vlakem, bylo to kolem dvaceti kilometrů, měli jsme s tím hrozné problémy. V zimě to bylo ještě horší, do práce jsme museli za každého počasí, když napadlo hodně sněhu tak jsme ho nakládali na nádraží na vagony a vyváželi za město. Když si někdy po dlouhé době na to vzpomenu, tak se divím, jak jsme to mohli vydržet, celý den bez teplé stravy, za mrazu -15 stupňů, někdy mrzlo i víc, občas jsme si někde ohřáli láhev kávy nebo čaje, to bylo asi tak všechno.

Bez ohledu na naše problémy se čas nezastavil, Banderovci stále řádili, nikdo si nebyl jist svým životem. Po novém roce

1944 už jsme občas zaslechli od východu hřmění, to Sověti osvobozovali západní Ukrajinu. Za frontou se na Volyň přemísťoval náš Československý armádní sbor, hlavní štáb a odvodní komise se už nacházeli v Rovně. V Lucku a jeho okolí ke střetu s Němci nedošlo. Z obavy o obklíčení, přístupy k městu a město bez boje vyklidili.

Opevnili se za městem za řekou Styr. Byli jsme rádi, že se to u nás obešlo bez střelby a bez ztrát na životech. Asi třetího dne se u osady objevili pátrači od dělostřelecké baterie, aby vytipovali terén a polohu pro dělové palposty. Do dvora se nám nastěhoval se svým štábem a obsluhou děl velitel dělostřelecké baterie. Shodou okolností to bylo jako před dvěma roky, když přišli Němci – také to byl štáb od dělostřelectva, ale německý.

Tak se nám po dvou letech naskytl příležitost porovnat a posoudit rozdíl v chování a lidském přístupu k nám obyčejným lidem. Němcům nezáleželo na ničem, na dvoře měli kuchyň, co bylo ze dřeva, všechno rozbili a spálili pod kotlem. Měli jsme pod kůlnou nová prkna, všechny pořezali a spálili, ještě co mohli, sebrali jako zásobu. Koně od kamen přivázali k vzrostlým stromům, do rána je do běla ohlodali – všechny stromy nám uhynuly. Velitel, celý štáb a většina řadových stále projevovali svoji arogantnost, ponižování a nadřazenost, chovali se, jako kdyby už měli válku vyhranou, Co se týče příslušníků sovětské armády, musím přiznat, že přes všechny nabyté negativní zkušenosti po dobu jejich vlády v letech 1939–1941, jsme je rádi přivítali. Byli to obyčejní lidé jako my, od velitele až po řadové, snadno jsme se domluvili, byli ohleduplní, v mnoha případech poskytli radu a pomoc.

Po několika dnech, kdy fronta postoupila na západ, byli všichni zaměstnanci dráhy vyzváni, aby nastoupili do zaměstnání. Němci při ústupu napáchali na všech tratích velké škody, všechny kolejnice a pražce byly poničeny. Kolem pátého března jsme ani nečekali na povolávací rozkazy, soustředili jsme se v naší obci a společně vyrazili do Rovna k odvodu – bylo to cca 100 km. Byl jsem zařazen do první roty formujícího se třetího pěšího praporu. Po krátkém výcviku kolem Lucka nastal přesun do železniční stanice Kiverce k vagonování.

Po několika dnech jsme byli připraveni a naložené vlakové soupravy začaly opouštět náš rodný kraj – přes Zdolbunov,
(pokračování na další straně)

(pokračování z předchozí strany)

Šepetovku, Starokonstantinov, přes území Ukrajiny až k řece Dněstru, dál vlaky nejely - byl stržen železniční most. Dál jsme pochodovali přes město Kameněc-Podolsk, přes území Bessarabie - Bukoviny, dnešní Moldávie, do výcvikového prostoru kolem řeky Prut nedaleko městečka Sňatynu.

Po tříměsíčním intenzivním výcviku byl zahájen namáhavý noční pochod do Karpat. Koncem srpna nebo začátkem září jsme dorazili do podhůří Karpat. Na úpatí zalesněných horských vrcholů na zelené rozlehlé louce se během dopoledne za přítomnosti generála Svobody odbyla přísaha. Navečer jsme se za hustého deště vydali k předním pozicím. Nad ránem jsme za husté mlhy dorazili do nešťastné Machnovky. Vzpomínám a nemohu za-

pomenout na Machnovku. Vzpomínám na neúspěšné několik dnů trvající útoky při osvobozování Dukly a boje o Dukelský průsmyk. Vzpomínám na ty, co tam položili své životy, bylo jich mnoho a všechny ty, co měli při sobě trochu toho štěstíčka a podařilo se jim přežít. Koncem listopadu jsem byl raněn, do konce války jsem byl v nemocnici ve Lvově. Po měsíci zdravotní dovolené jsem odjel tranzitní rotou do Československa, v červnu 1946 jsem byl demobilizován a propuštěn do civilu. Po demobilizaci jsem osídlil malou zemědělskou usedlost ve Stekníku u Žatce. V lednu 1947 přijely rodiny, moje rodina se nastěhovala na menší zemědělskou usedlost do Semenovic u Postoloprta.

V listopadu 1947 jsem se oženil, do roku 1950 jsme hospodařili, bylo nás tam pět přidělců a účelové hospodářství Vý-

zkumného ústavu chmelařského. V roce 1951 nám nemovitosti vyvlastnili a vlastníkem se stal Výzkumný ústav chmelařský v Žatci. Bydleli jsme stále jako ve svém, za 30,- Kčs měsíčního nájmu, nastoupili do pracovního poměru. Ve čtyřech na hospodářství ve Stekníku, na práci jsme byli zvyklí, v práci jsme byli spokojeni, měli jsme záhumenky a domácí zvířectvo, nežilo se nám už špatně, vychovali jsme tři děti, dva chlapce a jednu dívku, vychodili střední školu, přibýlo nám šest vnoučat a deset pravnoučat. Po sametové revoluci nám nemovitosti vrátili, před devíti roky jsem ovdověl, dožívám sám na chalupě ve Stekníku pod ochranou rodiny.

Jsem se životem spokojen, mohu chodit - zatím bez hole, mohu se sám o sebe postarat. Jak bude dál, uvidím.

Václav Valoušek - Stekník u Žatce

Novinové kukátko

Potulky po českých vesnicích na Rusi

Ruský Čech č.37 ročník 1907

Albert Polák

Kromě pivovarů a hostinců mají žitomírští Češi ještě svého pekaře a uzenáře, proč lehce mohou provádět heslo „svůj ke svému“.

Mimo pravých Čechů je zde několik židů mluvících česky. První místo mezi nimi zaujímá izraelita Janklíček Feldmann v pivovaru p. Macháčka, v němž slouží již přes 28 roků a mluví i dosti dobře česky. Starý žid tento byl zásluhou pana Ryšánka nedávno vyobrazen se zájcem přehozeným přes ramena v Pražském Kurýru a je velmi na tu čest hrdým. Sám p. Ryšánek je velký antisemita i jeho paní, ale svého českého žida Feldmana mají neobyčejně rádi, neboť Janklíček je pro ně nejlepším nákupním pramenem a velmi solidním.

„Bez něho bychom snad umřeli hladu“ žertuje p. Ryšánek. Češi v pivovaru p. Macháčka mají vůbec na svědomí těžký ná-

rodní hřích, že počestují. V závodě tomto umí česky nejen Feldman, ale i ostatní zaměstnání v něm Rusové a Poláci, a když nemluví jazykem Libuše, tak aspoň každému slovu rozumí.

Druhý žid, mluvící česky, kterému přímo říkají „český žid“ je Joska Chiger, mající soukenný obchod na Vilenské ulici, „český žid“ naučil se češtině od okolních českých kolonistů, s nimiž je již ve styku přes 25 let. Český jazyk zná kupodivu dobře, pouze na některých slovech dle akcentu lze poznati, že není rozeným a pravým českým židem. Také tento žid nebude toho asi nikdy litovat, že se naučil naší materštině. Naši kolonisté dopřáli mu za to pěkný výděleček, takže z jejich mozolů se obohatil. Charakteristickým je, že jeho bývalý šéf (také žid) u kterého před dávnými lety sloužil, je nyní u něho v tomtéž obchodě příručím. „Český žid“ podle všeho je pálená kopa.

Na špatné obchody nemůže si rovněž naříkat česká židovka, která má na Vilenské ulici smíšený obchod. Tato „ačkoliv má epiteton „česká židovka“, na její vývěsce přec skví nápis „Thee, Zucker

und Kaffee“. Bezpochyby láká jím okolní německé kolonisty. Jak je vidět, zdejší Češi počestili nejednoho žida a židi se zas mohou pochlubiti, že vliv na Čechy také mají, a zejména na české děti. Tyto denně stýkají se s židovskými handrlaty a naučí se za krátko mluvit čistým židovsko-německým žargonem jako sama židáta.

Židovský živel v Žitomíru neskrývá se jen v postranních ulicích, v ghettě, ale zaplavil i hlavní tepny města. Velká většina žitomírských obchodů je majetkem židovským. O tom se nejlépe přesvědčíte v sobotu. V tento den celé ulice s obchody jsou uzavřeny, a jelikož podle nejnovějšího zákona obchody i v neděli nesmí se otevírati — mají židé dva dny zavřeno za sebou. Poslední dobou očekává se nařízení, dle kterého by židi v sobotu obchodovali a pouze v neděli své krámy neotevírali. Chudina židovská je zde rovněž veliká. Mnozí židé stravují se po celý rok pouze chlebem a slanečkem. Chudé židovské šičky kupují si na trhu hlavy ze slanečků, a sice 4 za kopějku.

V hospodách prodávají zde pivo (pokračování na další straně)

(pokračování z předchozí strany)
na „tufly“ (kružky-sklenice) nebo na „čtvrti“ neuzavřené láhve, do nichž se natočí ze sudu čtvrt vědra piva — což nevidíme v Kyjevě ani v Petrohradě. Revoluční vlna ještě často vzbouří hladinu společenského života.

Za mého krátkého pobytu v Žitoměru zaznamenal jsem dva význačnější případy. Na Vilenské ulici jest tabáční krám bohatého žida Bojarského, do kteréhož za bílého dne přišli bandité s revolvery a vzkřiknuvše na přítomné prodáváče „ruce vzhůru“, uloupili z kasy přes

300 rublů. Více v kase nenalezli. Lupiči zmizeli. Po druhé přišel do obchodu se zbraněmi mladý člověk a dal si předložit několik revolverů. Vybral si z nich jeden nejnovějšího systému a požádal prodávajícího, by mu ještě ukázal, jak se nabíjí. Tento nabil revolver, podal ho mladíku — který namířil smrtící zbraň proti prodáváči a se slovy „ruce vzhůru“ odebral mu všechny peníze v kase se nacházející a zmizel beze stopy.

Co se týče okolí žitomírského, jest toto velmi malebné zejména řečiště řeky Teteřev se zelenými vysokými skalními břehy.

Nejlepší partie jsou „zelená rošča“, „hlava Cadského“ aj. Dno říčky je velmi kamenité a tvoří časté malé vodopády. V létě za parných dnů téměř voda vysychá. Zejména nyní, kdy je v Uvarově stržen jez, který udržoval stejnoměrně množství vody v jeho řečišti.

Město Žitomír soudí se proto s mlynářem v Uvarově o postavení nového jezu a chce hraditi polovičku všech výloh. Majitel mlýna s návrhem tímto nesouhlasil a zavedl si parní pohon. Obec žitomírská podle všeho musí stavěti tedy jez sama.

Zpracoval Vladimír Turek

Pozvánky

Členská schůze Litoměřice

Region Litoměřice srdečně zve všechny své členy a jejich přátele na pravidelnou

Výroční členskou schůzi,

kteřá se bude konat v sobotu dne **25. března 2017** od 10 hodin v sále Koliby Litoměřice na Zahradě Čech. Na programu je jednak zhodnocení činnosti od Posvícenského setkání, plán činnosti na rok 2017 a členové budou mít možnost uhradit členské příspěvky na rok 2017. V letošním roce vzpomeneme na 70. výročí reemigrace volyňských Čechů do své vlasti v roce 1947. Připomínáme, že pokud někdo bude mít zájem o dopravu z města na Kolibu, nechť zavolá na telefon 723326841 (p. Zelenková). Těšíme se opět na Vás a Vaše přátele.

Za region Litoměřice:

Daniela Zelenková, jednatelka

Pozvánka do Nového Malína

Dne **18. března** se v Novém Malíně uskuteční vzpomínková akce u příležitosti 70. výročí návratu volyňských Čechů do vlasti. Ve 13.30 hod. u pomníku uctíme oběti malínské tragédie. Program bude pokračovat od 14 hod. v sále 1. malínské provozovny. Občerstvení zajištěno.

Na Vaši účast se těší výbor regionu Šumperk.

Schůze v Teplicích

Členská schůze regionu se uskuteční v pondělí **27. března 2017** v 15 hodin v salonku restaurace Aladdin na Masarykově ul. v Teplicích.

Plán účasti na akcích v regionu Teplice v roce 2017:

7. 3. v 10 hod.: vzpomínková akce k výročí narození T. G. Masaryka u Voj. lázní

26. 4. v 10 hod.: uctění památky obětí II. sv. války na Prokopce (Krupka), bus zajištěn

květen - Terezín - tryzna dle dodatečných dispozic

26. 5. v 10 hod.: výročí narození Dr. Ed. Beneše na Benešově nám. u prům. školy

1. 6. ve 13 hod.: na Cínovci uctění památky lidických žen

26. 6. v 10 hod.: uctění památky Dr. Milady Horákové

22. 7. v 11 hod.: památka sestřelených amer. letců na Písečném vrchu

1. 9. v 10 hod.: výročí úmrtí Dr. Ed. Beneše na Benešově nám. u prům. školy

14. 9. v 10 hod.: výročí úmrtí T. G. Masaryka u Voj. lázní

11. 11. v 11 hod.: Den válečných veteránů u Vojenských lázní

Akce SČVP dle informací ve Zpravodaji.

Z pověření výboru regionu Vlasta Holmanová

Plánovaný zájezd na Volyň 2017

Olomoucký region SČVP plánuje uspořádat od **9. 7. do 15. 7. 2017** autobusový zájezd na Volyň. Ubytování a polopenze bude zajištěna v hotelu v Rovně a ve Lvově. Počítáme s návštěvou příbuzných a rodišť svých rodičů, a také města Žitomír, Luck a Český Malín. Na závěr, pokud čas dovolí, zastavíme u Zborova, kde je památník z 1. světové války. Autobus pojedje po trase Žatec, Praha, Brno, Olomouc, Nový Jičín.

Pokud budete mít zájem, můžete telefonovat 775098503 nebo napsat email: miroslav.nerad@seznam.cz

Miroslav Nerad

Setkání rodáků z Kupičova

Srdečně zveme na slavnostní setkání rodáků z Kupičova a jejich přátel u příležitosti 70. výročí přesídlení do vlasti, které se bude konat v sobotu **6. května 2017** v Krásném Dvoře. Slavnostní setkání bude zahájeno v 10.00 ekumenickou bohoslužbou v místním kostele. Následovat bude

Od našich čtenářů

Poděkování

Chtěla bych touto cestou poděkovat panu Miroslavu Kučerovi, předsedovi Litoměřického regionu za laskavé přivítání, luxusní ubytování, celkovou organizaci a příjemný prožitek při příležitosti mé účasti na 4. reprezentačním plese dne 4. února v Litoměřické Kolibě.

Naděžda Kinská

Prosba paní Eleny

Paní Elena Eduardovna Koneva, která žije v Rusku, hledá své příbuzné u nás. Její předkové odešli kolem roku 1880 do vesnice Ivanoviči. Větší část rodiny se vrátila kolem roku 1920 do Čech. Její děd Josef Kuhn, narozený v roce 1911, ale na Volyni zůstal. Později byl neprávem obviněn ze špionáže, odvezen na Sibiř (kde se narodil jeho syn Eduard) a nakonec popraven. Otec paní Eleny, Eduard, byl v kontaktu se svou babičkou, která žila v Praze, tento kontakt se přerušil v sedmdesátých letech, po babiččině smrti. V dopisech se zmiňují jména příbuzných: Toník, Tamara, Miroslava a Mila.

Za jakékoli informace o rodině nebo radu, kde by se daly najít, budu velice vděčný.

Za Elenu Konevu Rastislav Šimočko,
Praha

rasto.68@gmail.com

pietní účast u pomníku padlých, projev a vojenská pocta. K přátelskému posezení, včetně oběda, se sejdeme v Základní škole Krásný Dvůr.

Finanční prostředky ve výši Kč 200,- na os., zasílejte laskavě do 25. dubna 2017 na adresu: Ludmila Fňukalová, Arnoltova 339, 266 01 Beroun, telefon: 737 520 496.

Na všechny se těší organizátoři setkání

Společenská rubrika

Blahopřání

Region Broumov: Omlouváme se za pozdní uveřejnění a srdečně blahopřejeme panu **Anatoliji Krulikovskému** ke krásnému jubileu 80. narozenin, které oslavil v lednu letošního roku. Pan Krulikovský se narodil v Korosteni a nyní žije v Brumově.

*Za region přeje vše nejlepší do dalších let
hodně zdraví, štěstí, klidu a pohody*
Alexander Stejskal

Region Domažlice: V březnu oslaví 91 let paní **Emilie Divišová** z Ivaniče, nyní penzión Domažlice a 81 let paní **Marie Malá** z Ivaniče, nyní bytem Horšovský Týn. Oběma přejeme pevné zdraví, pohodu a spokojenost do dalších let.

Za region Miloslava Chocholatá

Region Cheb: V březnu oslaví 89 let pan **Jiří Máca** z Prahy, nyní v Chebu, 88 let paní **Emilie Tenglerová** z Podlisek, nyní v Těšově a 85 let paní **Slávka Machoňová** z Dlouhého pole, nyní v Chebu.

*Do dalších let zdraví a dobrou pohodu
přeje za region Cheb Libuše Pancířová*

Region Chomutov: V březnu oslaví 87 let pan **Jaroslav Ludvík** z Teremna, bytem Jírkov, 89 let pan **Jindřich Fiala** z Kvasilova, bytem Klášterec nad Ohří a 75 let paní **Jiřina Kavanová** ze Zdobunova, Chomutov.

*Hodně zdraví a štěstí do dalších let přeje
za region Jiřina Kačerová a Josef Roller*

Region Karlovy Vary: V lednu oslavila 70 let paní **Anna Straková** ze Šepetovky, bytem Bratislava. V březnu oslaví 85 let paní **Raisa Randová** z Rovna, bytem K. Vary a 85 let pan **Josef Hudeček** z Volkova, bytem K. Vary.

*Všem jubilantům pevné zdraví do
dalších let přeje Helena Horáková za
Karlovarský region*

Region Litoměřice: V našem regionu oslaví 88 let paní **Anna Černá** z Michalovky, bytem Litvínov a 92 let pan **Josef Vyletěl** z Mirohoště, bytem Jenišovice.

*Za region Litoměřice všem blahopřeje
Daniela Zelenková, jednatelka*

Region Mariánské Lázně: Významných jubileí se dožívají pan **Mikuláš Mulko** z Mariánských lázní a paní **Marie Sklarenková** z Mariánských lázní.

Vše nejlepší za region přeje Juha

Region Moravskoslezský: V březnu oslaví 70 let pan **Jiří Štefka**, nar. Klenčice, bytem Ostrava-Poruba, 75 let paní **Helena Maulisová-Řezáčová** z Novostavce, bytem Osoblaha, 84 let paní **Helena Vegrichtová-Průšková** z Hlinska, bytem Sl. Rudoltice-Hrozová, 90 let paní **Olga Čvančarová** z Černého lesa, bytem Sudice a 94 let paní **Ludmila Réblová-Kabátová** ze Mstěšína, bytem Zlaté Hory.

*Jubilantům přejeme vše nejlepší, do
dalších let hodně zdraví a životní pohodu,
za Moravskoslezský region Zdenka*

Novotná a Marie Seitlová

Region Olomouc: V březnu oslaví 92 let paní **Marie Nováková** z Moldavy, nyní bytem Nedvězí, 85 let paní **Emilie Hryzbičlová** z Moldavy, nyní bytem Hněvotín, 81 let pan **Josef Šulc** z Moldavy, nyní bytem Olomouc, 80 let paní **Emilie Kuřecová** z Moldavy, nyní bytem M. Albrechtice. Všem těmto členům do příštích let přejeme hodně zdraví, štěstí a osobní pohody.

Za region Miroslav Neraď

Region Praha: V březnu oslaví 88 let paní **Marie Krejčová** z Mirohoště, nyní Praha 9, 84 let paní **Helena Nováková** z Hulče České, nyní Praha 6, 83 let paní **Vlasta Hrabáková** z Podhájců, nyní Praha 6. Všem jubilantům přejeme hodně zdraví a životní pohody do dalších let.

Za pražský region Ing. Ludvík Engel

Region Šumperk: V únoru oslavil krásných 89 roků pan **Viktor Hnízdil** z Knerut, nyní Šumperk a 81 let paní **Evženie Pavlíčková**, roz. Veselovská z Novostavců, nyní Velké Losiny. V březnu oslaví krásných 93 roků paní **Marie Kulichová**, roz. Maksová z Teremna, nyní Šumperk, 84 roků paní **Emilie Konečná**, roz. Doležalová z Koryt, nyní Bludov a 82 roků pan **Václav Šťastný** z Chomout, nyní Rapotín.

*Všem jubilantům přejeme hodně zdraví,
štěstí a osobní pohody za region Šumperk*
Jiřina Žáková

Region Vyškov: V našem regionu oslaví 50 let pan **Stanislav Bačovský** bytem Čechyně.

Za region blahopřeje Václav Černý

Region Žatec: V březnu oslaví 83 let paní **Evženie Jankovcová** z Volkova, nyní Žatec, 91 let paní **Vlasta Kašparová** ze Zdobunova, nyní Žatec, 86 let paní **Vlasta Mašková** z Pokos, nyní Žiželice, 84 let pan

Viktor Novotný z Rovna, nyní Most, 88 let paní **Pavλίna Poliščuková** z Hulče Č., nyní Žatec, 82 let pan **Václav Průša** z Nového Teremna, nyní Děčín, 83 let paní **Božena Řehořová** z Pokos, nyní Žatec, 93 let paní **Emilie Šimsová** z Moldavy, nyní Chráštaň, 84 let paní **Marie Štychová** z Hošči, nyní Dobřany, 86 let pan **Vladimír Cejtchamr** z Jezírka, nyní Šířem, 70 let pan **Václav Husák** z Demidovky, nyní Velká Černoc, 81 let paní **Marie Jedličková** ze Sofievy, nyní Podbořany. Přejeme do dalších let zdraví, štěstí a radost v životě.

Za region Slávka Černá

Region Mohelnice: V I. čtvrtletí 2017 se dožívají hezkého jubilea 87 let paní **Marie Králová** z Bukovce, bytem Úsov, 80 let Ing. **Jiří Kuchař** ze Zdobunova, bytem Mohelnice. Jubilantům blahopřejeme a do dalších let přejeme štěstí, zdraví a životní pohody.

Za region Machovská

Naše řady opustili

V sobotu 18. února zemřel po dlouhé nemoci ve věku 74 let pan **Miroslav Nečas**, manžel naší dlouholeté hlavní hospodářky Sdružení Marušky, roz. Kabátové z volyňského Mstěšína. Početná skupina Volyňáků se rozloučila s Miroslavem v pátek 24. 2. 2017 v obřadní síni v České Lípě. Vzpomněli jsme jeho neocenitelné zásluhy o dobré jméno našeho sdružení. Vždyť kdo z nás plných 22 roků, včetně těch s těžkou nemocí, asistoval obětavě paní Marušce v její náročné funkci hospodářky, zejména při akcích předsednictva sdružení v mnoha regionech po republice. Jeho obětavá a skromná práce nám zůstává vzorem. Budiž mu země lehká.

*Za vedení sdružení vyjadřuje upřímnou
soustrast celé rodině Marušky Ing. Josef
Kindl*

Dne 17. 2. 2017 zemřela ve věku nedožitých 97 let paní **Anna Derflerová** ze Semidub, posledně bytem Litoměřice.

za rodinu ing. Jana Štěpánková

Dne 15. 1. 2017 ve věku 96 let zemřela paní **Marie Plosová**, pocházela ze Sofievy naposledy ve Velemyšlevsi.

Dne 19. 2. 2017 ve věku 86 let zemřel pan **Václav Mařák**, pocházel z Volkova, naposledy v Lounech.

*Upřímnou soustrast pozůstalým za region,
vyjadřuje Slávka Černá*

V únoru zemřely dvě dlouholeté členky našeho tachovského regionu:

Paní **Bronislava Koutná** ve věku 88 let, pocházela z Korostyševa, nyní bytem Tachov a paní **Irena Matasová** ve věku 91 let z Vysokého Českého, také bytem Tachov. Čest jejich památce.

Zarmouceným rodinám upřímnou soustrast za region Tachov vyjadřuje Michlová Alžběta

V únoru zemřela ve věku nedožitých 92 let naše členka paní **Josefa Oulovská** z Dubna.

Upřímnou soustrast pozůstalým vyjadřují členové regionu Karlovy Vary

Dne 21. 12. 2016 zemřela Mudr. **Miloslava Králíčková**, pocházela ze Mstěšína, nyní bytem Praha. Pokud jí ještě zdravotní stav dovoloval, ráda navštěvovala schůzky regionu Praha. Věnujte jí tichou vzpomínku.

Upřímnou soustrast za region Praha projevuje Ing. Ludvík Engel

Dne 25. 1. 2017 zemřela **Žofie Šimová**, nar. 17. 2. 1934 v Novokrajeva, bydlela v Milhostově.

Zarmoucená rodina

S hlubokým zármutkem oznamuji, že **Evženie Ružbatská**, dlouholetá členka SČVP z Litoměřic, zemřela 13. února 2017 ve věku 93 let.

Za rodinu Rostislav Ružbatský

V prosinci zemřel pan **Edvard Štěpánek** ve svých nedožitých 78 letech. Pocházel ze Mstěšína a trvale žil v Rožnově pod Radhoštěm. V únoru zemřela paní **Libuše Janková** ve svých nedožitých 86 letech. Paní Janková pocházela z Dembrovky a trvale žila v Ostravě. Kdo jste je znali, věnujte jim tichou vzpomínku.

Zarmoucené rodině upřímnou soustrast za region projevuje Zdenka Novotná a Marie Seitlová

Příspěvky na tisk

bez regionu: Libuše Millerová, 200,-; Vlastislav Vohralík, 700,-

region **Litoměřice**: nejmenovaný dárcé, Roudnice nad Labem, 200,-

region **Praha**: Irena Mašková, Teplice, 100,-; Zina Štilerová, Smečno, 200,-; Naděžda Smetanová, Sukorady, 300,-; Nislava Lubertová, Praha, 200,-; Zdeňka Krušinová, Otradovice, 100,-; Rostislav Kaufman, Náchod, 200,-; Jaroslava Filandrová, Praha, 200,-; Vladimír Martinek, Brod nad La-

bem, 300,-; Jaroslav Marek, Kuřivody, 300,-; Ondřej Boček, Mělník, 300,-; Pavlína Medunová, Kladno, 100,-; Vladislava Válková, Ústí nad Labem, 300,-; Vladimír Kekrt, Praha, 300,-; Irena Vaníčková, Nymburk, 100,-

region **Frydlant**: Alžběta Nová, Liberec, 500,-; Marie Zá-hrebová, Prachatice, 300,-

region **Žatec**: Anna Lišková, Plzeň, 200,-; Ing. Lydie Šlehoferová, Plzeň, 200,-; Marie Štychová, Dobřany, 200,-; MUDr. Marie Vokáčová, Dobřany, 200,-; Jaroslav Nový, Ostrov 300,-

region **Domažlice**: Libuše Průchová, Lochovice, 500,-;

Miloslava Chocholatá, Výhledy, 500,-

region **Rakovník**: Žeňa Altmanová, Jesenice, 200,-; Věra Brouková, Rakovník, 200,-; Halina Balladová, Nové Strašecí, 200,-; Lída Polcarová, Rakovník, 200,-

region **Tachov**: Vladimír Končícký, Třešná, 200,-

region **Olomouc**: Marie Nováková, Olomouc-Nedvězí, 400,-; Břetislava Václavíková, Olomouc, 200,-

region **Mohelnice**: Emilie Minářová, Rudoltice, 200,-

region **Broumov**: Jiří Pokorný, Broumov, 500,-

Všem dárcům srdečně děkujeme Nečasová

Pietní vzpomínka

Ze života plukovníka Vladimíra Poláčka

Vladimír Poláček se narodil 28. června 1925 v obci Malynovka, okrese Malýn, Žitomirské oblasti, Ukrajina, v rodině sedláka France a Heleny Poláčkových. V rodině vyrůstalo celkem sedm dětí – 6 bratrů a jedna sestra. Život rodiny byl celkem hodně těžký. V době celosvětové krize v letech 1932–1933 byl na Ukrajině hladomor. Ke všemu přišla velká neúroda, a to vše v složitém období kolektivizace zemědělství. Velká rodina pracovala v kolchozu, kde se ještě pracovalo bez jakékoliv techniky. V té době žilo v Malynovce jen asi 65 rodin, většinou německých. Rodina Poláčkových se přestěhovala z bývalého Bazarského rajonu a přišla pracovat na jejich místo. Všichni v rodině si museli pomáhat a starší děti pečovaly o menší. Tím se Vladimír Poláček naučil pracovitosti, pořádnosti, disciplíně a úctě k ostatním.

Čas plynul, společně překonávali překážky, ale přišla velká vlastenecká válka, a v tu dobu bylo Vladimírovi 16 let. Byl odvečen na nucené práce do Německa. Když se v roce 1943 vrátil zpět do Malynovky, byla obec osvobozená od fašismu rudou armádou. V tu chvíli vstoupil Vladimír Poláček do československé armády generála Ludvíka Svobody. Byl přidělen k pátému dělostřeleckému pluku, ve funkci mířiče. Vladimír Poláček prošel těžkými boji na Dukle a osobně pomáhal osvobodit od fašistů zemi svých předků. Válku skončil účastí při osvobození Prahy 9. května 1945. Za podíl na vítězství nad okupanty byl několikrát oceněn sovětskými i českosloven-

skými vyznamenáními.

Z války se vrátil zpět domů a začal žít svůj civilní život. Narodily se mu celkem 3 děti, z toho dva synové (Jaroslav a Stanislav) a očekávaná dcera Anna. Věnoval se práci výchově dětí. Život rodiny Poláčkových nijak zvlášť nevynikal, byl úměrný té době, rodina musela držet pohromadě. Všichni se starali o domácí hospodářství, které bylo rozsáhlé. Vladimír pracoval v místním zemědělském družstvu, jako řidič nákladního vozu. Ve volných chvílích působil v místním dechovém orchestru a hrál v něm na baryton. Miloval lidi, zábavu a pro svou družnou a veselou povahu ho lidé měli rádi.

Ale osud tomu tak chtěl a v roce 1993 se Vladimír s celou rodinou v rámci návratu českých krajanů nastěhoval do své původní vlasti, České republiky, do obce Kopidlno. Tady pan Poláček, jak mu to bylo vlastní, vedl aktivní způsob života, našel zde spoustu přátel a kamarádů. On se také zapojil do dění Svazu bojovníků za svobodu, velmi rád jezdil na schůze a zdevelmiaktivně vystupoval a vyprávěl své zážitky z druhé světové války. Jeho záslu-

hy ani v České republice nebyly opomenuty a byl několikrát oceněn vyznamenáním Ministerstva obrany.

Vážený pan Vladimír Poláček měl ohromnou radost ze 7 vnoučat a 12 pravnoučat. Roky utíkaly a Vladimír se dožil životního jubilea 90 let. Pořád se cítil být rád na světě. Pánbůh mu dopřál úctyhodného věku 91 let.

Všichni na něho budeme vzpomínat s úctou a láskou. Ať nám všem, kdo jsme ho znali, měli rádi a uctívali ho, zůstane v našich srdcích dlouhá vzpomínka.

Za region Nymburk, Anna Mazníková

Spomínka na 20 letí mla Vladislava Poláčka...

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Rožtylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu hospodárky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, tel: 728 351 726, mail: m.necasova@seznam.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu hospodárky. Děkujeme.

Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Číslo vydání 3/2017. Šéfredaktorka: Tereza Bártková. Jazyková korektura: Lenka Bílková. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu: zpravodajscvp@seznam.cz nebo na korespondenční adresu: Tereza Bártková, Dolnopolní 97, Brno 614 00. Tiskne: Neoset, Ke Březině 86, 142 00 Praha 4 – Písnice. Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod ev. č.: MK ČR E 5901. Termín pro zaslání příspěvků do č.3/2017 je 31. 3. 2017. Stránky SČVP www.scvp.eu. Toto číslo vyšlo 10. 3. 2017.